

IGAZSÁG

MEGJELENIK MINDEN HÉTEN

Előfizetési ár: egy hóra
2.40, negyedévre 7.20
félévre 14.40 korona

**Nyílt levél
a szegedi szociálistákhoz**

**Hogyan fizették ki
Szegeden a hadisegélyt?**

Kőhegyi doktor kéjnői

**Hiteles riport
a kommunista-gyűlésről**

**Zadravecز páter
politizál és viccet mond**

**Almássy színigazgató
17 koronás alkalmazóitai**

A kitiltott Igazság

**Pálforduló kommunisták
stb.**

Ára 60 fillér

FELELŐS SZERKESZTŐ

LENCZ GÉZA

TELEFON

4—37. SZ.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

SZALAY-HIRLAPIRODA

A Royal-kávéházban

az összes világreszeket összejárt hirneves

Rácz Guszti és fia,

kedvenc cigányprimás zenekara muzsikál.

Gaál József bérlő, elsőrendű kiszolgálásról gondoskodik. Vendégei kellemes szórakoztatására vasárnap délutánonként ozsonna hangversenyt rendez.

Csikós Jenőné

első szegedi női fodrász-
és manikűr-terme.

Szeged, Tisza Lajos-körút 48. sz.

Telefon szám: 15-90.

Hazatérő katonáknak és hozzátartozóiknak a raktáron lévő
asztalos és kárpitos

butorokból

20% engedmény.

Mindennemű butor és épület munkák üzletberendezések leg-
szolidabb áron vállaltatnak, mindennemű asztalos és kárpitos
javítások olcsón készülnek

Kenderesinél Feketesas-u. 16. (Keleti palota.) Telefon 8-36.
Munkatermek Oroszlán-utca 21. sz. (Bárd-ház.)

I G A Z S Á G

MEGJELENIK MINDEN HÉTEN

Nyílt levél a szegedi szociálistákhoz

Titokban semmit se csinálók, mindent nyíltan, magyarosan. Utálok minden hazugságot. Az igazi szociálista világszerte az *elveivel* kívánt mindig győzni és csakis ezzel birt is! Engedjék meg az elvtársak, hogy ezuttal önöket hívjam a nyilvánosság fórumára, amikor határozott ítélet és nem szalmalángos, nem hangulat-véleményt kívánok.

Magyarországon ferde irányba került a proletárság küzdelme. Nem akarok a szavakkal dobálódzni, — mert éppen ez rontotta meg az egész proletár helyzetet. — Inkább a valóságra utalok:

Az országban minden rendet és minden munkát a proletárság végez hónapok óta. A proletárdiktatúrával tehát igenis, máris számolnunk kell! A kormány, ez a vegyes és lehetetlen összetételű budapesti kormányzó szerv, teljesen a kapitális érdekek alapján elfogadta azt, hogy „nincs rend, tehát antant-csapatokkal csináljunk”. Ez erőszakolt helyzet így, mert a rendteremtésnek egészen más lehetőségei vannak, (tudniliik a proletár igazságok alapján).

Az első ez lett volna: A ma milliószámra nyomorgó proletárokat úgy viszem be a mindennapi életbe, hogy az általános kétségbeesést sürgősen legyűröm. *Erre szolgálna a tiszta proletár-kormány.*

A második megoldás viszont ennek az ellentéte: *Jöjjön polgári, kapitális kormány és uralkodjon ez az antant-szuronnyal.* Tartsa fenn így a rendet.

De az, amit művelnek, elvtársaim, hogy a szociális kérdésekhez ez a mai gyáva kormány ne nyuljon és hogy az antant gyűlöletét a magyarországi proletárok ellen tömörítse, — lucifer aknamunka lesz.

Sietek ebből a másik fontos tanulságot leszűrni, azt, hogy épp a mostani, ránk erőszakolt helyzet miatt, *az igazi proletár szembe ne kerülhessen egymással!* Ez a főtétel, minden e körül forog. De akkor az országos és a helyi pártvezetőségi taktika alapos módosításra szorul: *ugy dolgozzanak, mint ahogy igazi proletárokhoz illik, akik nem engednek elvükből a proletári társadalom válsága miatt.* Mert ezt teszik, amióta csak uralomra kerültek az őszirózsás forradalom óta. Hogy Szegednél maradjunk, helyes volt, hogy az összvezetőségi ülés kimondotta, miszerint új földbirtokreformot követel, egészen mást, mint amit Csizmadia és a fórumon levő elvtársak benyújtottak. Viszont azt is ki kellett volna mondani, hogy miután a mai országos vezetőség elkövette ezt a proletárellenes javaslatot, nem bizunk abban hogy ugyanezek a vezetők megcsinálják a proletár-földreformot, tehát: jöjjenek új vezetők. *Ha bármi vonalon megalkuszunk, akkor az a veszély áll elő, hogy marad a konzervatív pártvezetőség, ellenben kettéoszlik a proletárság. Így van, vagy nem?!*

Mondhatják az elvtársak, hogy a pártoszlás ha meg is történik, akkor a kommunistapárt elenyésző kisebbségben marad. Ez igaz, — de csak ideig-óráig, mert *nem meggyőződésből maradnak a nagy tömegek a régi pártban*, ha annak az egész működési köre csak a burzsoáziával való alkudozásban merül ki, habár kutya-macska barátságot, de mégis barátságot folytat. Nehogy a polgári fület kellemesen csiklandozza, csak érintem, hogy presszió váltotta ki az újévi eseményeket és arra gondoltam, milyen jó, hogy a kommunistapárt hívei nem cirkáltak az utcákon fegyverrel, mint...

Elvtársak! Csak ebben adjatok igazat: *mi szocialisták, akár egy, akár két pártba kerülünk, elvekkkel és ne erőszakkal küzdjünk egymással!* Nincs arra szükség, hogy egymást rágalmazzuk! Nincs arra szükség, hogy egymást megfélemlítsük, hogy azt hirdessük: „ha valaki a kommunistapártba lép, akkor nem maradhat bent a szakszervezetben“, amit Szegeden a melleknek szegeztek. Én ezt fordítva tudom a valóságban. Elvégre minden külföldi államban több szociálista párt van de a szakszervezeti védelmet ez nem érinti.

Elvekkkel és igazságokkal dolgozzunk tehát! Ne vegyük be a burzsoázia, a kapitalista-uralom erkölestelen és hazug eszközeiből semmit. *Ne bérharcról legyen ezután szó, mint eddig, még ma is, — hanem a proletárok gyors, tökéletes fölülkerekedéséről, az elvek diadaláról.* Apostolokra van szükség, itt, Szegeden is. Ne hagyjuk már tovább sötétségben azokat a tömegeket, akik végre hozzánk kapcsolódtak.

Elvtársak, jobboldali és baloldali szociálisták, a kapitális államoknak a végzetes válsága az, ahogy a proletárok nemzetközisége ellen éppen Magyarországon akarnak „rendet teremteni“. Ugy küzd az antant és a vegyes pesti kormány a kommunizmus gondolata ellen, hogy a magyar proletármilliók folyton ez eszme hiánya miatt szenvedjenek. A vámmmentességet, a határnélküliséget muszáj óhajtani minden proletárnak, mert még vámmal se kapunk semmit és mert a demarkációs vonalon nem jön be a szén. A proletárok dolgozni akarnak, de nem kapunk szénét, megállnak a gyárak, az ipari üzemek, megáll a kereskedelem, elválasztják a tanyát a várostól. A földműves szegény földet akar végre, de a birtokkérdéssel Budapesten és országgrzerre szélhámoskodnak. A főkapitalisták ráülnek a millióikra, melyeket tudjuk, hogy kapartak halomba. Jól van, tegyék, a lelkük rajta, ha van lelkük, — *de ne a szociálisták többségével, ne a mi pártvezetőségünkkel, ne a szociálista miniszterekkel szentesítsék a rendszerüket!* Talál itt is, amit Lenin elvtárs a tanácsok egyik kongresszusán mondott, amikor kinyilatkoztatta a következőket:

„Oroszországban tartós csak az a hatalom lehet, mely ért ahhoz, hogy a munkásosztályt, a parasztok többségét, valamennyi dolgozó és kizsákmányolt osztályt egyetlen, egygyészővődésében szétszakithatatlan erővé forrassza össze: a barzsoázia és a földbirtokosok ellen harcoló erővé“.

Elvtársak, amit Lenin akkor hirdetett, csodálatosan eleven erő ami számunkra. És itt külön állok a magyarországi kommunistapárt vezetőségének a diktált taktikája és a magyarországi szociáldemokrata párt követett irányától. Igenis, hiszem és vallom, hogy *forrjunk azonnal össze egyetlen, egygyészővődésben, szétszakithatatlan erővé.*

Aki vezető ezt nálunk gátolja, az álljon félre! Áldozzuk föl az egyes, hibás vagy gyöngye taktikusokat, mert különben végérvényesen kettészakad a párt.

Elvtársak, emberek, a végcél, a vezérfonál mégis ez hogy: *világproletárok, mind egyesüljünk!* Aki ezt pillanatra is gátolja, aki megalkuszik, aki fél, aki nem a szociálizmust, hanem egyéni helyzetét nézi, aki kishitű, szóval aki előírt módon „szociáldemokrata“ avagy „kommunista“, az álljon félre.

Mert az *elvek* harca már minden vonalon megkezdődött.

Szalay János.

Bokor h. polgármester és a hadisegélyezés

A háboru szörnyűségei közt legtöbbet azok az anyák szenvedték, akiknek eltartóit elragadták és akik néha 5—6 gyermekkel itthon maradtak, iszonyu áldozatul dobva az életnek. Az állam, ez a végleg halálra ítélt kapitalista intézmény, világszerte alamizsnát juttatott a katonacsaládoknak és az államnál is kegyetlenebb emberek még ezt a járandóságot se utalták ki.

Vádakat emelnek most a szegedi hadiasszonyok százai *Bokor* Pál polgármester-helyettes ellen, hogy:

1. Nem adatta ki a hadiasszonyoknak a megfelelő járandóságot.

2. Éveken át ismételtlen megrövidítették őket.

3. Goromba volt úgy ő, mint az alája rendelt tisztviselők közül több, akiket megneveznek.

4. A rokkantak ugyanilyen elbánásban részesültek, sőt van, aki évek óta különböző ürtügy alatt se kapta ki a neki járó alamizsnát.

Minden visszaélésért és megrövidítésért *Bokor* Pált teszik felelőssé, mert neki kellett irányítani a dolgot és mert személye szerint is érezte a ráutaltakkal szívtelenségét.

A szegedi Munkástanács ez ügyben már kiküldte *Novák* Katica elvtársunkat, aki igazi szociálistához illő szigorral vette kezébe a rengeteg munkát igénylő utánjárást. Már eddig is 150 asszonyt meghallgatott és mondhatjuk megdöbbentő valloásokat tesznek az asszonyok.

Például egy-kettőt leközlünk:

Gyömbér Istvánné: Fölmentem, hogy kérjem a segélyt, hat kis gyermekkel maradtam itthon. Összesen kilenc koronát adatott ki *Bokor*

polgármester ur. Egyszer letartóztattak mert segélyt kértem!

Jónai Gergelyné: Azt mondta *Bokor* polgármester ur, mikor a segélyt kértem: „Maga mocskos, menjen ki, mert kirugom!”

Katona István számtiszt így förmedt rá egyik asszonyra: „Most ébredt föl, máris itt van, menjen inkább a kaszárnyaiba!” Meg is mondta, miért küldi a kaszárnyaiba a fiatal asszonyt.

Tóth Ferenc nyilvántartó, mikor az asszonyok sirtak előtte, hogy meghalnak éhen, különösen az egyik beteg asszony zokogott, akinek hat gyermeke van, tanácsot adott, hogy mit csináljon a gyermekeivel és oly lázító, amit mondott, hogy ha azt leközlőnének, nem állnánk jól *Tóth* nyilvántartó urért.

Panasz van *Bokor* Antal rendőrbiztos ellen, hogy három tanyai asszonyt lezáratott, mikor ezek a hadisegélyt kérték.

A legsúlyosabb panasz azonban az, hogy 1917. előtt száznál több asszony, (lehet, hogy sokkal több!) nem kapta meg Szegeden a törvény szerint neki járó segélyt. Az ilyen irányban való földerítést a kormány bornirt rendelete gátolja, ugyanis megtagadja, hogy az ilyen vizsgálatok nem nyulhatnak vissza 1917. előtti időbe. A Munkástanácsnak most azt javasolja a kiküldött elvtársnő, hogy változtassa meg a sérelmes rendeletet.

A hadisegélyes asszonyok — mint értesülünk — a közeli napokban gyűlésre jönnek, hogy sérelmeik orvoslásáról tanácskozzanak.

Kőhegyi dr. kéjनों

Csak helyeselni tudjuk a szegedi Munkástanács azon intézkedését, amellyel megtorolja egyes közéleti piócák kártékony működését. Az Igazság — mint beköszöntőjében jelentette, — ellensége és ostorozója mindennek, ami nem az emberi tisztességen és becsületen alapul. Minden erőnkkel azon leszünk, hogy a közélet salakjait eltávolítsuk és ebben bárkinek segítségére leszünk.

Kőhegyi Lajos dr. ellen mint ismeretes az a vád, hogy azokat a beteg kéjनोंket, akik kezelése alá tartoztak, mint gyógyultakat bocsátotta el a kórházból.

Ezek a festett arcú, bukott nők a Bánomkertosi és Borbás-utcai örmőházak zárt falai közül kerültek *Kőhegyi* doktor kezelése alá. A vak zongoramesterek vig zenéje mellett táncoló és számtalanszor siró, bal-lépését ezerszer megbánt Ibolyák, Katók és Mancik bizonyos időközben el-eltűnnek néhány hétre, esetleg hónapra az örök éjszakák világából. „Elutaznak” — mint ők mondani szokják — a „nagyénéihez” vagy a „nagyamához” — valóban azonban a köz-kórház bujakóros osztályára kerülnek. Mert — sajnos — ezeken a szerencsétlen, bukott nő-kön épügy átsüvit a bujakór szele, mint ahogy átviharzik a bolsevizmus eszméje az egész világon. Száz nő közül talán egy akad, aki elkerüli ezt a sorsot.

Természetes, hogy ezek a szeretkezéshez és vigsághoz szokott nők nem érzik magukat „odahaza” a kórház szigorú szabályai és soványkosztja mellett, ahol nem lehet a fiatal ficsurokat és öreg bácsikat „bedönteni” egy málnaszörpért, vagy süteményért. Minden áron és minél

előbb szabadulni szeretnének. A tanuk vallomása szerint *Kőhegyi* dr. pénzt is fogadott el egyik-másik lánytól, illetve az örmőház tulajdonosától és gyógyulás előtt kiengette őket a kórházból.

De nézzünk bele a hivatalos aktákba. Az esetek a következők:

B. Rozál Bánomkertosi 4. sz. a. lakost a kórház bujakóros osztályáról egészségesen elbocsájtotta *Kőhegyi* dr., holott ugyanaznap Wolf, Ács és Kassai doktorok megvizsgálták és általános bujakórban szenvedőnek találták.

N. Anna Borbás-u. 11. sz. a. lakost ugyancsak elbocsátották a kórházból s Wolf főorvos mint beteget visszautalta.

B. Juliskát szintén visszaküldte a t. főorvos a kórházba, holott *Kőhegyi* dr. egészségesnek találta.

D. Ibolya esete is hasonló. Ibolya kisasszonyt *Andácssy* dr. küldte vissza a kórházba. *Kőhegyi* dr. ráírta az elbocsájtási igazolványra: „Miért nem gyógyult és miért vissza a kórházba?”

S. Mária trachomával és tetível visszautasított a kórházba. S. Teréz szintén ily betegséggel küldetett vissza, holott *Kőhegyi* dr. egészségesnek találta őket.

S. Gizella a rendőrségen vallotta, hogy beküldték a kórházba, ahol egy hétig gyógykezelésben nem részesült s mint gyógyultat elbocsátották. *Kőhegyi* dr. a kórházi utalványra ezt írta: „Bujafekély nincs, nem is volt, nem beteg kórházi kezelésre nem szorul.” Wolf dr. bujakórosnak találta s a kórházban 13 napig ápolták is aztán.

K. Kató és Cz. Anna ügye szintén hasonló.

A leányok azt is panaszkodtak, hogy külön fizetés esetén kaptak csak oltást.

Ezek után csak természetes, hogy Köhegyi dr.-t felfüggesztették a köz-

Hiteles leírás a kommunisták ujévi gyűléséről

Szomoru, borongós szerda délután. A Tisza-szálló nagytermében egymás hátán lógnak az emberek. A páholyok is zsúfolva. Már nem mennek, hanem jönnek. Már akik nem fértek a terembe, illetve a folyosóra. Almácssy Endre egyik páholyban mormog a kommunista szónok beszéde közben. Wimmer Fülöp nem jött el. Bizonyára attól félt, hogy még ott helyben megkommunizálják. A szónoki emelvény is zsúfolva. A kommunisták az emelvény előtt, s a közelben helyezkedtek el, hogy a vezetőket minden terrorral szemben megvédjék. A szociálisták ellepték az egész termet és a páholyokat. Mintha csak instrukciókkal látták volna el őket, ilyenformán: Te fölmegy a közép-páholyba, onnan kiabálsz: Le vele!... Te a jobb oldaliból: Ki vele! Abcug!... Te széket emelsz és ugy csinálsz, mintha agyon akarád ütni az összes kommunistákat!... Te folyton azt kiabálsz a szónok felé: Mennyi a napidíja? Volt-e a haretéren? Kicsoda maga? Mennyi orosz pénzt kapott?... Te pedig, elvtárs, ha a szónoknak mégis sikere lenne, ott az emelvényen pofonitod és elhallgattatod...

Hogy igazságosak legyünk, azt kell írunk, hogy majdnem így történt minden.

Somló, pesti kiküldött beszél.

kórház bujakórosztályánál betöltött főorvosi állásától, s ellene a polgármester fegyelmet rendelt el. De az orvos egyesület is foglalkozik az ügyel.

Nem jó szónok. Nincs hangsúlyozása és nem magyarázza meg, mi a kommunizmus. A hölgyek összebujnak: Nem szép... Nős már?... Hová való?... Szép nyakkendője van... Zsidó, nem tudjátok?...

De mi történt? Az emberek fölgráznak, lármáznak. A szónok nem folytathatja tovább. Ki vele! Le vele! Ezzel van tele a terem. Azért tört ki a vihar, mert Somló azt mondta: „Ha nem megy szép szerével, fegyverrel csináljuk meg a kommunizmust, még pedig azonnal!” A zaj teljes félóráig tartott. Ekkor érkezett a vonattal Rákosi Mátyás, szintén pesti küldött.

Ekkor észre kellett vennünk, hogy a szónok egyéniségétől és előadói képességétől nagyon sok függ. A borotvált képű, sunyi kis Rákosi szépen, simán beszélni kezd, példáz, érvel, idéz s egyszer csak azt látjuk, hogy az előbbi székelmelgetők tapsolnak neki. Ha Rákosi beszél Somló helyett, — legalább 80 százalék kommunista lett volna a szociálisták közül.

Utána Angyal elvtárs akar beszélni. A kommunisták lehurrogják: „Ez kommunista gyűlés! Itt szociálista nem beszélhet!” Fél óra után ő is szóhoz jut. „Amit Rákosi mondott, aljas hazugság...” Ed-dig mondhatta csak, a kommunisták nem hagyták tovább beszélni. A

pódiumon közben összevesznek. Ők-lök emelkednek, farkas-szemek merednek egymásra. Almácssy a páholyban a hasát fogja. Minden öt percben a telefonhoz szalad. Örömmel ujságolja ismerőseinek, hogy a proletárok „ütik” egymást. Próbálkoznak fölszólalni, de hiába. Széll Juliska (kommunista) rátapasztja egyik beszélni akaró szociálista szájára a tenyerét, aki lebukik az asztalról. Zaj, lármá, minden oldalon. Mindenki unja már. A terem ürülni

Zadravecz páter politizál és viccet mond

Az „arany száju” Zadravecz plébános, az alsóvárosiak néhai imá-dott papja, elmondotta Szilveszter-esti beszédét. A plébános ur arról híres, hogy megfélemezik szónok-lás közben, miszerint nem a boroshordó tetején állva adja be a nép-nek a „smoncákat” hanem a szó-székről. A Jézus, a Krisztus, a szep-lőtlenül fogantatott szűz Mária és hasonlóról már talán nem is tudna a plébános ur beszélni. Politizál. Még pedig erősen. Beszél Károlyi-ról, de még többet Kunfiról, Gara-miról, néha-néha Jásziról is. Hiszen nem valami fajankó ez a Zadravecz páter. Sokszor mond olyat, hogy az embernek távra marad a szá-jacskája. Hanem néha-néha megfe-ledeznek és elszólja magát.

Szilveszter estélyén Zadravecz pá-ter, mint egy jól nevelt fiúhoz illik, meghajtotta magát a „hivek” előtt és beszélni kezdett. Ugy beszélt, mint egy rövidáru kereskedő, akinek beigérik, hogy elviszik a „krajzle-ráját”, s csak annyi gallért, man-csettát, harisnyát, inget és miegye-bekét hagynak meg, amennyi a krajzleros és kedves élete párja, esetleg családtagjai részére szüksé-

kezd. Somlónak melege van. Egy székre veti magát. Nem így gon-dolta. Rákosi lent feketézik a ká-véházban. A szociálisták megelé-gedten távoznak. Somló pedig azt jelenti Rákosinak: Ők voltak többségben, de mi győztünk... Két hónap múlva azonban többségben is leszünk, meg győzünk is. — „Ugy van, elvtárs, az nevet, aki utoljára nevet” — teszi hozzá Rá-kosi nem valami jókedvvel.

(lg.)

ges. — Még meszöllitása se a rég-volt. A máskor „Kedves hiveim” helyett így kezdte:

— Kedveseim!

Aztán minden teketória nélkül áttért a politikai helyzetre és aszt-mondja a többek közt:

— Négy és fél éves háborn áll mögöttünk, (Ezt jó tudnunk.) A ma-gyart rettegte az ellenség. A ma-gyar oroszán mindig idegen ország szívében taposott. (Ebben nagy ré-sze van a páternek is.) De magyar földre ellenség nem tette a lábát. Mert mihielyt odatette, a magyar oroszán mindannyiszor kiverte. (Kár volt, mert csak itt vannak megint.)

— Es mi történt mégis, kedve-seim? Körülöttünk és körünkben ellenség. Hol van a magyar orosz-lán, amely kiverné őket? Nincs, sajnos, nincs. Tünnünk és szenved-nünk kell, látnunk kell, mint tépik darabokra a szép, a drága magyar hazát.

Hát eddig ez nagyon szép ex-pozé. Majd folytatja:

— Ki ennek az oka? Ki idézte elő e helyzetet? Kedveseim, nehé-z erre megfelelni. Nem akarom di-

csőíteni a királyságot, nem akarom visszasírni a régi rendszert, de jogom, de jogom van, harmadszor is jogom van a véleményemet kimondani. (Megjegyzendő, hogy senki se kiáltotta közbe, hogy nincs joga.) Mi lesz velünk, kedveseim, ha ez így megy tovább? Mi történik, ha a fölforgatókat meg nem akadályozzuk munkájukban. (A fehér gárda). Mert a helyzet kritikus. Egy példát idézek nektek, kedveseim a nép lapjából (gunyosan) a Népszavából, egy viccet, amely nemrégén jelent meg, talán karácsonykor.

Két gyerek találkozik az utcán. Az egyik szegény, a másik gazdag. A gazdag gyerek azt kérdi a szegény gyerektől:

— Mit hozott neked a kis Jézus?

— Egy pár almát, mást semmit, — mondja a szegény gyerek. Hát neked mit hozott?

— Hohó, nekem sok mindent hozott. Ezt a szép télikabátot, aztán sok játékot, diót, mogyorót, fűgét, — feleli a gazdag gyerek.

A szegény gyerek nagyon elszomorodik és otthon kérdi az apjától:

— Édes apám, hogy van az, hogy a Jóskának annyi mindent hozott a kis Jézus, nekem meg csak két almát?

— Hát, fiam, a mi Jézuskánk szegény, a Jóskaéé meg gazdag.

A fiu elgondolkodik és magából kikelve mondja:

— Nohát akkor én meglesem azt a gazdag Jézuskát, aztán megmondom neki, hogy nekem is hozzon annyi mindent, mint a Jóskának, mert ha nem, hát a gummipuskámmal agyonlövöm . . .

— Kedveseim, — folytatja a hercegprímás helyettes-jelölt-gyakornok, — ebből érthettek ti is. Ha így megy tovább, eljön az idő, amikor a testvér agyonlővi a test-

vért, a fiu az apát, és viszont. (Halk ellenmondások: No nézze mög az embör, miket beszél! Hát igaza vót annak a szögény gyerköknek . . .)

A páter még mondott egy néhány „link“ reakciós adalékot, de nem aratott tetszést a beszédével. Voltak, akik prédikáció után megvárták a plébánost és tiltakoztak proletár ellenes beszéde miatt. A pap exkuzálni próbálta magát, amiből ezt lehetett leszűrni:

— Hát nem tudjátok, hogy én bort iszom és vizet prédikálok? . . .

O—e.

Hát, kedves páter, lesz szíves megengedni, hogy mi is mondjunk Önnek egy viccet:

A farkas koma behúzódott a verembe. Ugy táplálkozott, hogy a kisebb állatokat becsalogatta magához és fölfalta. Egészen jól érezte magát a farkas, s már-már azt hitte, hogy neki ki se kell mozdulnia, a helyébe mennek az áldozatok. De egyszer arra került egy róka, mely okosabb az összes állatoknál.

— Gyere kis róka, idelent melegebb van, — hívogatja a farkas.

— Nem fázom, — mondja a ravas róka.

— No, gyere monddok valamit.

— Nem vagyok kíváncsi.

— De oly régen láttalak, szeretnélek a keblemre ölelni.

— Hohó, koma engem nem csapsz be. Látom én itt a havon a lábnyomokban, hogy sokan lementek hozzád, de ki egy se jött-tőled . . .

Ugy van, páter, rossz hasonlat, de azért meg lehet érteni. Ön már nagyon-nagyon sokszor félrevezette a híveket, de most már ennek vége. Rórák lettek az emberek és orosz-lánok, akiknek van elég eszük és erejük, hogy az ön fecsegésének véget vessenek . . .

Az áldemokrata Almássy Endre 17 koronás alkalmazottai

Almássy urnak, a szép fiunak, az Andorkának, az áldemokratának, s a jövődö kultuszminiszterének dupla szezonja van mostanában. Nemcsak a színpadon szerepel, hanem a közéletben is. Szavai a moziban, alakuló gyűléseken, a szabad ég alatt. A Károlyi-párt reklámkommunikéinek a gavallér kifizetője ott kezdte, hogy a forradalom előtti vásárnapon feltolakodott a pódiumra és így kezdte:

„ . . . Nekem is egy kötelet kezembe . . . “

Aztán folytatta a színházban, a hol felvonásközökben beszélt a demokráciáról, mondván: „Nincs már többé különbség igazgató és színész közt. Ebben az országban minden munkás megkapja az őt megillető fizetést, amiből tisztességesen és boldogan megélhet.

Nohát, nézzük ennek a demagóg szinigazgatónak, mint munkaadónak a működését.

A rókusí területben csufosan elhasalt „törv. hat. biz. tag“-nak van 22 alkalmazottja a színháznál: jegyszédők. Ezek a szegény emberek, többnyire nők, este négy óras szolgálatért (szombat-vasárnap nyolc óras) havonként 17, azaz tizenhét koronát kaptak és kapnak ma is Almássy ur jóvoltából. Na, milyen színházi alkalmazottaknak Budapesten havi 150 K a fizetésük. Csak hogy a pesti szinigazgatók a demagógia és alakuló gyűlések meg „förlépések“ helyett a színházuk nivójával és alkalmazottaik helyzetével is törődnek.

Elvitathatatlan, hogy az Ocskay brigádéros főszereplőjének vannak megörökítendő „jótéteményei“ is. Ha alkalmazottai kérik, szívesen

javit e helyzetükön. A 22 jegyszédő a háboru ötödik esztendejében a Mindenható színe elé járult, hogy javítson helyzetükön. Almássy ur hosszu lére eresztett politikai beszéd után, — melyben elvárja alkalmazottjaitól, hogy órá szavaznak a képviselőválasztáson, — kilátásba helyezte a javítást. A következő elsején aztán be is váltotta ígértét: 1, azaz egy korona fizetésjavítást adott nekik havonként.

Még ennél is dicséretreméltóbb érdeme az áldemokratának, hogy a mikor a spanyoljárvány miatt 10 napra bezárták a színházat, ezeknek a szegény, elesett alkalmazottaknak a béréből a 10 napra eső fizetést levonta, úgy hogy abban a hónapban csak 12 K 20 f.-t kaptak.

Igy fest egy szegedi demagógnak a legszegényebb munkásaival szemben való „humánus“ bánásmódja. Almássy ur talán azt hiszi, hogy az ilyen dolgairól nem tud senki. Pedig dehogyan nem. Tudtak róla azok a választók is, akik a téglagyári előmunkás Börcsökkel szemben oly csufosan megbuktatták.

Most nem Almássy irtól követeljük, hogy említett színházi alkalmazottak szegyenletes fizetését megjavítsa. Ő már ebben a tekintetben nagyon kis pont. Kiesett a gyeplő a kezéből. A színésztanácsoshoz fordulunk, hogy haladéktalanul tüntesse el azt a szegényfoltot, amit a politizáló igazgatójuk a kulturára és a szegény munkásaira toldozott.

Őn pedig, Petőfi szavával „nemzeti hős“, legyen szíves és tegye le azt a kötelet, mert hátha valami baja esik vele . . . Különben, ha előbb nem, a választásoknál majd találkozunk. Pá. (lg.)

A kitiltott Igazság

A huszárlaktanyából egy tulbuzgó tiszt, akinek ezideig nem sikerült megtudnunk a nevét, kitiltotta az Igazságot. Természetesen nem a huszárokat tiltotta el az olvasástól (hiszen ez ugyis hiába volna), hanem az öreg rikkancsra ráparancsolt, hogy többet be ne merje tenni a lábát a huszárlaktanyába az Igazsággal, mert felpofozza. A huszártiszt ugylátszik nem vette észre, hogy egy új, demokratikus korszakban élünk, hogy egy új sajtótörvény létezik, amelynek értelmében bármily lapnak az árusítását senkinek sincs joga megakadályozni, még a hadügyminiszternek se, így tehát neki se. Ha nem tesszik valakinek az Igazság, hát ne olvassa. De megakadályozni annak a terjesztését, egyszerűen törvényellenes cselekedet, nem is szólva arról, hogy akik ezt teszik, nyílt ellenségük a szociálistáknak és hívei a régi rendszernek s elsőnek kaphatók arra, hogy a felrugott királyságot a rothadt militarizmussával együtt visszaálítsák.

De mi majd gondoskodunk róla, hogy az ilyen tiszt urak eltűnjenek a hadseregből.

Páros napon kommunisták páratlanon konzervatívok

A múlt év utolsó vasárnapján a városházán többségre jutottak azok, akik a kommunizmust akarták. Hogy milyen szépen beszéltek egyesek! Ahogy a zseniális Rákosi elvtárs elmondotta gyűjtő beszédét, aki nem a kommunizmust kívánta, azt meg sem hallgatták. A mindig

higgadt, idősebb elvtársakkal szemben szinte gorombáskodtak.

Aztán . . . szerdáig mindent megfordítottak. Újév délelőttjén veszélyes volt a kommunizmus mellett szólni. A szavazás aránya ez lett: 400 : 5.

Aki páros napon kommunista volt, a páratlanon már konzervatívvá vált.

Ez éppen olyan, mint mikor a tanyai gazdag paraszt bejött a városba, beállított a lisztes boltba: „Ide hallgasson, tésur, adjon már száz pöngőer konjunkturát, mer keresni akarok rajta.”

Megakadályozott áthelyezés.

Szeged kerületi parancsnoka szerkesztőségünkhöz a következő átiratot intézte, amit tudomásul vesszünk:

Az „Igazság” f. évi 1. számában „Nem kell nekik a forradalmi tiszt” című közleményre értesitem a t. Szerkesztőséget, hogy Szuhányi Lajos alezredes-hadbiztos Kolozsvarra való áthelyezésére tényleg jött rendelet, de az én felterjesztésemre és állásfoglalásomra az áthelyezés még a cikk megjelenése előtt hatályon kívül helyeztetett és nevezett hadbiztos eddigi beosztásában Szegeden marad

Soós, tábornok.

Hegedűórát adok

kezdőknek és haladóknak:

Farkas Ferenc Emil

Felsőtiszapart 6. szám.

Tisztítsuk meg a pártot a burzsoáktól!

Azt mondta Wallisch elvtárs, a mikor Rákosi elvtárral vitatkozott, hogy „én is, a szociáldemokrata-párt is *kommunisták* vagyunk.” Ez így csak szépen hangzó jelszó, mert a pártban sokan vannak burzsoák is.

Mert mit szólunk ahhoz, hogy a szegedi és a környékre való *gazdag vendéglősök és korcsmárosok beléptek a pártba* és így akarják keresztülvinni, hogy a szociáldemokratapárt fedezze alkoholüzleteiket...

Mi szüksége van ezekre a meggazdagodott és meghájasodott burzsoákra a szociáldemokrata pártnak? Mi hasznát akarja látni ezeknek az embereknek a párt, akik alkalmazottaikat mindezideig szégyenletesen csekély éhbérért dolgoztatták. Gondolják a vezetői, hogy ezek az urak, ha megérik a kommunizmus eszméje, nem válnak nyílt ellenségeinkké?

S mit szólunk akkor, mikor Szász Ernő, a sokszoros milliomos elkeresztetnek látta az időt, hogy belépjen a proletárpártba. A forradalom kitörésekor ez a nagy burzsoá nem mert átmenni az újszegedi gyárába, hanem bejött a Tiszába lakni. Ma már a szociáldemokrata pártban érezné jól magát — ő tudja miért. Egyik híres bankigazgató is bekéredzett. De ül már bent egynéhány milliomos, illetve olyan, akiknek milliomos rokonai vannak. Hát ezek is kommunisták?!

Mit szólunk ahhoz, hogy Somo gyi Szilveszter polgármester bent ül a Munkástanácsban . . .

Hát nem szólunk semmi mást, de ezt aztán kiáltjuk: *Azonnal tisztítsuk meg a pártot mindenféle burzsoa-behatástól.*

Hírek a kaszárnyából

1. Pintér Imre esete.

Bizalmi férfi volt a szegedi Mars-téri kaszárnyában, igazi szocialista katona, intelligens, mondhatjuk, szociális kérdésekben legyűrte nem egyszer a vele vitázó tisztjeit. A forradalom kitörése előtt ő dolgozott legtöbbet a katonák megnyerésére.

Pintér Imrét most öt perc alatt leszereltették, törvényellenesen. — Előbb letartóztatták, hogy lázító. De a kerületi parancsnokságnak több szociális érzéke volt, mint egyes vezetőknek és áttelefonált hogy: nincs joguk Pintér Imrét letartóztatni.

Pintér elvtárs így adta elő a dolgot: *Bartos és Szántó* hadnagyok szidták a kommunistákat hogy „gaz- emberek, betörnek, csirkefogók”. Erre én nem nyultam ezekhez, egy sértő szót se szóltam, hanem az ő jelenlétükben a száz embert fölvilágosítottam. Ezt mondtam nekik: A kommunizmus nem rablást jelent; ugyanaz, mint a szociáldemokratapárt, csak ennek a vezetősége paktál a polgári pártokkal. Ez volt a legerősebb, amit mondtam és mind a száz ember csöndben hallgatott; nem lázítottam, csak annyi történt, hogy a végén megtapsoltak, éljezttek. Erre Szántó hadnagy mér-

gesen lemondott, hogy „bolsevikiek közt nem leszek parancsnok”. Ez hétfőn történt, mikor gyurták a bizalmi embereket. Az én ügyemben telefonáltak a század tisztjei a kerületi parancsnokságnak, hogy jogukban van-e engem letartóztatni? A válasz ez volt: Szabadon bocsátandó; vagy hosszú szabadságra küldjük, vagy leszerel. Erre Bartos jött hozzám és öt perc alatt leszereltem...

2. Egy másik bizalmi esete.

Heiczinger Józseffel, aki szintén bizalmi-férfi, igen csufosan és bár módon elbántak.

Heiczinger elvtársunk egyik éjszaka ment az utcán, találkozott egy tisztviselő ismerősével, akinek átadta Lenin: A harc útja című füzetjét. Ezt észrevette több rendőr, akik spicli módon ólálkodtak körülötte és akiket, úgy látszik, valaki utasított, mert Heiczingert megragadták és bevitték az őrszobába, megpofozták, verték:

— Nesze, bolsevik, itt a kommunizmus! — ordítottak rá rablómódra, aztán kikergették.

A gépfegyveresek a napokban halálra ítélték nyolc rendőrt, mert ezek a századparancsnokukat minden ok nélkül leverték. A pórtendőröket összefogták és alig lehetett a könyörgésüket csillapítani, a vezetőjük elillant, még most is szalad valahol a fegyenc. Figyelmeztünk mindenkit, hogy ne ingereljük föl az elvtársakat olyan provokálással mint Heiczinger esetében tették.

3. Bezártak két századot.

Egyik kaszányában két század — csupa elvtárs — kijelentette, hogy radikális szocialista, nem engednek az elveikből semmi fenyegetés dacára, ők fegyelmet tartanak, ők forradalmi szocialisták. Erre mind a két századot becsukták,

három napra. Megfenyegették őket, hogy leszerelnek rögtön, hogy elbánnak velük, kizárják a pártból mindannyiukat.

Most nagyon elkeserítették őket. Ez igen veszedelmes izgatás így!

Tessék a kaszányokban rendszer és igazi szocialista fölolvassókat naponta rendezni, célirányosan, megvilágítva minden szociális kérdést, — akkor majd nagyobb rend és más fegyelem fejlődik egy hónap alatt *Öntudatos* szocialistákra van szükségünk.

Gyalogos.

Hogyan pártolják

Szegeden a művészetet?

A szegedi művészek végre megmozdultak és szervezkedésre bírják a szegedi és szegedvidéki művészeket. Ezzel kapcsolatban Joachim Ferenc, a kitűnő szegedi festőművész lapunkhoz beküldött cikkében megmutatja az irányt, amelyen nekik haladniuk kell. Egyben pedig rámutat arra a lehetetlen kulturpolitikára, amely Gaál Endre kulturtanácsnok dicső korszaka alatt a szegedi művészek elől egyenesen elzárta a lehetőséget, hogy itthon élhessenek és dolgozhassanak.

Ime a festőművész sorai:

Budapesten megszervezték a művészek és tudósok az ő egyesületüket és követelik a külön szépművészeti minisztérium felállítását, amely csakis szakemberekből állana. Tehát nem hivatalnokokból mint eddig, — akik a legtöbb esetben összeköttetések révén jutottak kiváltságos állásaikhoz, ahol aztán szakértelem és érdeklődés nélkül lettek akadályai a művészetek támogatásának, fejlesztésének.

Az ország városaiban — tehát Szegeden is — a művészeti ügyek

élén nem szakember áll, hanem hivatalnok, aki a régi rendszernek megfelelő nemtörődőséggel intézi a művészek és művészetek ügyeit. A kulturtanácsnoki hatáskör *képzőművészeti részéről* beszélhetek csak. Egyetlen festő, vagy szobrász nem kapott soha semmiféle megbízást a várostól. Tavaly kiállítást rendeztem a kulturpalotában. Fölkerestem Gaál tanácsnokot, akinek előadtam, hogy mint szegedi művész, a városnak kötelessége pártolni; vegyen a város tőlem egy képet a muzeum részére. Egy pár napi halogatás után kijelentette a tanácsnok ur, hogy *a városnak nincs pénze képvásárlásra*. Egy évvel később királyvárasra százezreket kiadtak. Ha a város az összes akarátát, pénzét a külvárosok csatornázására, kórházépítésre vagy más, elsőrendű közszükségleti munkálatokra fordítaná és nem rossz, szobrok betelepítésére, úgy meghajolnék a körülmények szomorú kényszere előtt. De egy európai színvonalon álló városnak, hogy ne lenne kultúr-szükséglet kielégítésére pénze, az teljes lehetetlen.

A színházon kívül még más támogatást követelő művészetek is léteznek! Bár az emlékszobrok felállítása is munka, illetve kereseti lehetőséget nyújt a művészeknek, de ennél végtelenül fontosabb, hogy az a művész, aki csinálná, előbb műteremhez juthatna. Vagy talán a műterem hiány ütötte el a szobrászokat attól, hogy egyik vagy másik szobrot ők kapják meg elkészítésre? Képzőművészeti részről, mindezen bajok kuforrása a régi rendszer helytelenségében keresendő. Elvégre egy ember nem érthet a tanügyekhez, az építészethez, zenéhez, képzőművészethez. Sőt ezen különböző szakok kultúrfontosságának a méltányolásához sem. Ezért

is valószínű, hogy a művészetek vagy más szakok ágában is lesznek ugyanilyen sérelmek, felületes-ségek. Felszólítom tehát a kulturtanácsnok hatáskörébe tartozó minden szakot (művészek, írók, zenészek, színészek, építészek, iparművészek, tanárok, tanítók) gyűljünk össze és keressük meg a sérelmeink orvoslását.

Alakítsunk egy kultuszbizottságot, amelyben képviselve lenne a kultusztanácsnok hatáskörébe tartozó minden ág. Minden szakot egy megválasztott képviselne, aki a szaktársaik sérelmeit, jogos követeléseit közvetlenül és kivívna.

A város kultúr-szükségleteit e bizottság vizsgálná meg és kielégítéséről gondoskodna. (Önként következik mindezekből, hogy a kultusztanácsnoki állás megszűnne, illetve tisztán hivatalnoki állássá válna).

Szeged és környéke írói, művészei, zenészei, színészei, tanárai, építészei, tanítói! Gyűljünk össze, szervezkedjünk, beszéljük meg a jövő sorsunk lehetőségeit. Vegyük kezünkbe saját érdekeink vezetését.

Az összefövetel idejét a napilapokban publikálni fogják.

Kommunista beszéd

a radikálisok nagygyűlésén.

Vizkereszt napjának délutánján a szegedi polgári radikális párt a Tiszában nagygyűlést tartott. A szegedi munkapárt ugynevezett oszlopai — ami ezuttal is pénzt jelent — bedolgozták magukat ebbe a pártba és ők helyeselték legszívesebben az ügyvezető elnök, *Eisner* Manó dr. több mint egy óráig tartó berzédének. Az egész beszéde méltó volt egy kapitalista ügyvéd fölfogásához, az orosz bolsevizmus, helyesebben a kommunizmus gondolata

ellen rohant ki. Fő érve ez volt: a bolsevisták (szerinte ma is kisebbség) fegyverrel akarják ráerőszakolni a többségre a proletárdiktatúrát. Erre építette a radikalisták vezére az összes tanulságot.

A radikalisták nagygyűlésén föl szólalt Szalay János, akit a milliomosok kórusa pisszegéssel és „mit akar itt?!“ kiáltással üdvözölt. Szalay elvtárs persze nem kívánta meggyőzni a radikális urakat, csupán lerontotta a polgári radikalisták szónokának érveit. Miután később is a körül forgott a vita, hogy Leninék a kisebbség akarátát erőszakolták-e a többségre, s miután a polgári pártok állandóan ezzel is érvelnek, — gyorsírói följegyzés után közöljük Szalay elvtársnak idevonatkozó megjegyzéseit:

— *Bolsevik* először is többséget jelent oroszul, *mensevik* kisebbséget. De ne *pártállás* szerint ítéljük meg a proletárdiktatúrát! Lenin és Trockij épp arra alapították a tanácsok köztársaságát, hogy az igazi proletárok mindig többségben vannak! Ezt mondjuk mi is hölgyek és urak: a proletárok az egész világon többségben voltak, többségben vannak, többségben lesznek — ezért fogják kezükbe ragadni a hatalmat.

A tiszt urak

A gróf hadügyminiszternek tetszelegni akartak és lehurrogták Pogány elvtársat, amikor az a demokratikus hadseregről beszélt. A hangulatból meg lehetett állapítani, hogy ezek a nagyrészt szalmaözeveg és egész életükön át korzózó és a legénységgel gorombáskodó aktív tiszt urak még ott az ülésen hajlandók lettek volna visszaállítani

a régi rendszert. Azt már elfelejtették, hogy az új éra alatt duplájára emelték a fizetétüket. de azt nem tudják elfelejteni, hogy milyen jó is volt régen: meg lehetett kutya-korbácsolni a katonákat és háromszor elsétáltatni maguk előtt az egész utca vagy tér közönsége előtt egy véletlenül elmaradt szalutálásiért. Fáj ezeknek a többnyire dekung mögött háboruszkodó tiszt uraknak, hogy a katonák is emberek lettek, nem férgek, hogy most a bizalmi férfi parancsol a kaszárnyában, a főhadnagyné önagysága után nem viszi a piacra a kosarat két meglelt katona, aki civilben — tisztos iparosok lévén — az inasukat használták e célra.

Sok minden fáj még ezeknek az uraknak és ezért óhajtkák a régi jó világot. Csak hogy korai volt az öröm. Saját maguk terítették fejükre a vizes lepedőt. Budapest és a többi városok után most Szegeden is elhatározták, hogy követelik az eltávolítását azon tiszteteknek, akik az említett értekezleten a régi rendszer mellett foglaltak állást.

Ebből tanulhatnak azok a tisztetek is, akik eddig nem merték nyíltan hangoztatni a régi rezsím visszaállítását, csak magukba fojtva siratják ezt.

Nyugodjanak bele tehát az új demokratikus helyzetbe. Elhisszük, nehezen megy. De talán mégis jobb így, mintha kitessékkelik őket és facérkodniok kell. Mert arra ne gondoljanak egy pillanatra se, hogy megegyezzenek visszajöjjen, ami elmúlt.

Farkas cigányprimás üdvözli az elvtársakat

Eltárs ma már ugyyszólván mindenki. A háztartási alkalmazott (régén cseléd), a hirlapterjesztő (volt rikkanos), a piaci elárusító (azelőtt kofa.) stb. A legujabb elvtárs pedig a népzeneész, a néhai muzsikusi cigány. A cigányok megalakították a szegedi népzeneészek egyesületét. Természetes, hogy az élet bohémjait nagyon nehezen lehetett szervezkedésre bírni, s e téren a gyengéjüket meg kell bocsátani. Szerdán este, záróra után nagy számban gyülekeztek a Munkás-otthonban.

A folyton nevető és humoros Farkas Fercsi, a „világhírű“ Elefántkávéház harcteret járt első primása üdvözli az elvtársakat. Felhívja őket, hogy „ott hátul ne stimmeljenek. Végezzék el otthon.“ — Megelégedéssel állapítja meg, hogy a tekintély lényegesen megnagyobbodott, mióta szervezkedtek. Ma már nem azt, mondja a mulató elvtárs (azelőtt vendég): „Huzd, te büdös cigány, mig bele nem döglesz,“ — hanem: „Legyen szives, népzeneészelvtárs... Egy szomorut, vagy vigat, vagy amilyent akar... Itt van előre husz korona...“

(Ugy van! Nagy zaj. Hátul néhány zenész összevesz. Elcsesérték a vonót.)

Farkas csendet kér. Hiába.

— A Mátyás kiabál!... A Kucac bögöse!... A Putnoki Marcsa!..

Kavarodás. Még nagyobb lármá.

— Ha nem adod vissza a vonómat, bejelentlek az elnöknek, hogy...

— Mit, hogy... Te beszélsz, te... te... aki zsebrevágta három kanalat...

— Fogd be a szád! Hát a tálcából Szilveszterkor nem te csórtál 20 koronát!...

Elnök: Mi az ott hátul? Lesztek csöndbe! Elvtársak! Ne feledjétek, hogy népzeneészek vagytok. Komolyság!

Elfogadják a következő indítványokat:

Két heti fölmondás mindkét részről.

Tíz fillér nem fogadtatik el.

Aki tálcázás közben a kabátujjába csusztat bármely mennyiségű pénzt, kitaszittatik a népzeneészek egyesületből.

Amelyik mulató elvtárs goromba, annak nem hegedülnek.

A népzeneésznek berugni csak a záróra után szabad.

A kávéház és étterem tulajdonos elvtársakkal kollektív szerződés kötendő.

Egyéb tárgy nem lévén, elnök az ülést bezárja. A gyűlés nem akar oszolni, mivel a népzeneészek nem szoktak oly korán lefeküdni. Egyszerre három hegedű is megszólal: „Nem, nem, nem... Nem megyünk mi innen el...“

Összegyűltek a női zenekar tagjaival és irigykedve hagytam ott őket.

(—)

Az Igazság megjelenési ideje. Az igazság ezentúl nem kedden, mint eddig, hanem pénteken jelenik meg.

— **Felhívás a katonákhoz.** Az Igazság szerkesztősége felhívja mindazon katonákat és leszereltket, akik feljebbvalóik durva és embertelen bánásmódjáról tudnak, s ezt akár a harctéren, akár itthon gyakorolták, tudassák velünk. Csak hiteles és bizonyítható vádakat közlünk. Célunk, hogy a nyilvánosság előtt megbélyegezzük az ilyen emberteleneket, s elzárjuk a lehetőséget, hogy az új korszakban ezek az emberek minden bűnhődés nélkül érvényesülhessenek.

A krumpli-panama. Windischgraetz herceg ur és társai csak néhány millió koronát panamáztak el a krumpli-dara üzletben. Micsoda vastag bőr kellett ahhoz, hogy egy kiló krumpli-darán 8 koronát sápoljanak. És még ma is vannak központok, amelyek, ha nem is úgy, mint Windischgraetzék, de alaposan leszedik a tejfölt. S közben aprócseprő kis lopásokért hónapokra ítélnék el szegény, ruhátlan és sokat koplalt embereket, akik — lehet mondani — kényszerűségből loptak. Az urítolvajok azonban szaladnak. No de nem sokáig szaladnak már . . .

— **Egy félliter hatósági petróleum — 20 korona.** Az egyik legdrágább kincs, a petróleum nem kapható Szegeden, de másutt se. A háztartások különféle mécseket találnak fel, hogy valamennyire világíthassanak korán sötét szobájukban. De akinek súlyos betegnek tetszik lenni, az kaphat a hatóságtól petróleumot, még pedig egy féllitert havonként. Ehhez azonban

orvosi bizonyítvány szükséges. Az orvos pedig 20 koronán alul nem megy ki egy beteghez sem és örüljön az illető, — akinek van kedve és bátorsága ily válságos időben betegnek lenni, — hogy a bizonyítvány kiállításáért még külön nem kell fizetnie. Azonban így is a legjobb esetben több mint 20 koronában van egy félliter petróleum. Drága kis mulatság ma betegnek lenni, amikor nagyobb ára van a petróleumnak, mint az orvosságnak.

Szerkesztői üzenetek.

D. N. A lapon mostanában minden bejelentés nélkül jelentheti: Politikai és társadalmi hetilap.

Kis Pistá Az a fűzfán fűtyülő, sárga pitykés, kék dolmányos, ráncos csizmás, árvalányhajos kalapu, 26 éves teremtesít magának! Mondja meg a gazdájának, hogy maga nem hajlandó többet köpködni. Vagy beszélje meg jánóval és lépjenek sztrájkba. S ha nem tetszik a „főnök” urnak, hát küldjék — tul a nagy Krivánon . . .

Cimbalom - órákat
adók kezdődnek és haladóknak
Zachariás Árpád,
Felső Tiszapart 28. sz. alatt

Hirdetéseket
felvesz a kiadóhivatal: Szalay-
hírlapiroda, Kigyó-utca 1. sz.

Telefon: 4—37.

Kiadótulajdonos: Szalay Antal.

Engel Lajos könyvnyomdája, Szegeden.

CSURI FERENC

órás- és ékszerész.

Szeged,

Kárász-utca 6. sz.

Alkalmi ajándé-
kok és választé-
kban kaphatók

Javítások jutányos áron

Első női

divattermemben

a legújabb divat sze-
rint készülnek női-
ruhák-, kosztümök stb.

Risztity István,

Szeged,

Iskola-utca 10. sz.

A legmodernebb táncok
taníttatnak a Kossuth
Lajos-sugárút 13. sz. alatti

Tánciskolában.

Beiratkozni lehet az
esti órákon ugyanott.

TAUSZ és KÖVÁRI

műszerészek.

Látszerek, fényképé-
szeti cikkek, művég-
..... tagok

SZEGED, Kárász-utca 10. sz. alatt.

SZALAY-HIRLAPIRODA

KÖLCSÖNKÖNYVTÁRA- és KÖNYVESBOLTJA,
SZEGED, KIGYÓ-UTCA I. SZ. A.

Az összes szépirodalmi ujdonságok, a megjelenés után a leggyorsabban beszerezhetők eredeti bolti áron.

A kölcsönkönyvtárban szintén a közönség rendelkezésére állnak a legújabb ujdonságok

Óra-, ékszer-, gramfon-, lemez-, villamoszseblámpa-, öngyújtó a legolcsóbb áron!

Tóth József

chronomeka- és műórás

Szeged, Kölcsey-utca 7. szám.

Óra- és ékszerjavítások jótállás mellett.